

Prima volta

Italianen beschouwen mannavrienscappen als een sieraad. Tijdens de zo kenmerkende pantoffelparade die een zwoele zomeravond afsluit, lopen jongens gearmd door de drukke straten. Het moet wel bij vriendschappelijkheid blijven; intimiteit tussen mannen en zeker de ontvangende rol, botst met het macho-imago dat elk Italiaans jongentje als een abc-tje leert.

Des te verrassender was het dat onze huisbazin Franca verrukt reageerde op de mededeling dat wij homo's waren. Ik had de mededeling misschien beter niet tijdens het autoritje naar de garage kunnen doen. Haar juichkreetjes waren zo enthousiast dat ik even vreesde dat we van de weg zouden raken door de slinger waarmee zij haar vreugde begeleidde; in Italië praat je nu eenmaal met de handen, ook als je die handen nodig hebt om schadevrij over de glooiende Toscaanse wegen te navigeren.

Overigens had het niet aan mijn handen gelegen dat mijn beschadigde auto bij de lokale reparateur stond. Vlak voordat we haar slecht aangegeven casa hadden weten te vinden, had ik uit ergernis over de te laag, te hoog, te onzichtbaar of helemaal niet geplaatste bordjes, bij een omkeermanoeuvre mijn auto tegen een gemeen muurtje gekwakt. Bumper en kofferbakdeksel waren heftig gekneusd door het volledig overbodige muurtje. Gelukkig bleek Casa Franca 250 meter verderop en eenmaal daar kon ik mijn frustratie over de vouw in mijn bolide met een geleende hamer uitleven op de klep. Die wilde namelijk door de ontwrichting niet meer open. Eenmaal open gebeukt wilde hij vervolgens niet meer dicht. En dat is lastig met zoveel bagage. Vandaar de garage.

De garagehouder sprak alleen maar Italiaans en mijn beheersing van die taal was onvoldoende voor de nuancering in de afhandeling van de reparatie. Ik word in Nederland al door garagisten belazerd. Vandaar dat ik blij was toen Franca de volgende dag aanbood mij naar de garage te rijden en voor mij te tolken.

Dat deed ze met verve. Haar vragen werden gevolgd door een waterval van klanken die ik nauwelijks kon volgen. Het gesprek leek allang niet meer over de schade te gaan. Telkens keerden de woorden *amice* en *amore* terug. Haar primeur over haar eerste homo-gasten - *prima volta!* - was duidelijk belangrijker dan mijn schade. De monteur begon mij hartelijk op de schouder te meppen met zijn zwarte handen. Franca moedigde de fysieke onderhandelingen aan, door mij nog maar eens in de wang te knijpen. Dat had ze daarnet in de auto ook al klaargespeeld. Dus gaf ik haar een liefkozend kneepje terug met het tweede kootje van de wijs- en ringvinger. En weer kreeg ik een kneepje, nu met de aanmoediging in de wangen van de monteur te knijpen. Enigszins verlegen reikte ik mijn gekrulde hand naar de glimmende konen van de monteur en knipte voorzichtige de wang tussen mij vingers.

Alsof met het kneepje een schakelaar werd overgehaald, klaterden plotseling opgewonden stemmen door de hal. Vier monteurs, zo mogelijk nog met zwartere handen dan de eigenaar kropen vanonder auto's en kwamen naderbij, de nieuwe klant monsteren. Homo kneep de baas.

Een kwartier later en vele kneepjes in alle beschikbare wangen, telkens met Franca als giechelend tussenstation, werden we uitgewuifd door de garageman. Van betalen kon geen sprake zijn, maar als ik dan toch aandrang was 150 euro geen bezwaar.

Op de terugweg naar de casa reed ik achter Franca's slingerende autootje. Voor Franca was onze gescheiden terugrit geen beperking in de dialoog. Geregeld zag ik haar wapperende handen door het open raampje van haar auto bezienswaardigheden van het dorpje aanwijzen en ik meende boven het motorgeluid haar schelle stem de restaurantjes aanprijzen..

Vanaf die middag waren we eigendom van Franca. We werden de gehele week uitgenodigd voor de warme lunch, een wijntje en ongevraagde adviezen. "Enrico, Dierkjan, caffè!". Wilden we nog een beetje identiteit over houden, dan restte er niets anders dan na 5 dagen de casa te verlaten. De moedergevoelens van Franca voor haar homokuikens begonnen ons te verstikken.

De belofte om al onze homovrienden haar paleisje aan te raden, was net genoeg compensatie om ons toe te staan in te pakken en te vertrekken.